ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄- Ἔτος ΙΖ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 734[2]	Κυριακὴ Ε΄ Λουκᾶ (Λουκ. 16,19-31) 5 Νοεμβρίου 2023 (2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἀξία τῆς ἁγίας Γραφῆς στὴ ζωή μας

«Ἔχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν» (Λουκ. 16,29)

«Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ζωή. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος κόσμος…». Μὴ ταραχθῆτε. Δὲν τὰ λέμε ἐμεῖς αὐτά, ἀγαπητοί μου. Τὰ λένε οἱ **ἄθεοι καὶ ἄπιστοι**. Καὶ ἕνας ἀντιπρόσωπος τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶνε **ὁ πλούσιος** τῆς σημερινῆς παραβολῆς (βλ. Λουκ. 16,19-32), ὁ ὁποῖος *«ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς»* (ἔ.ἀ. 16,19).

Ἀλλὰ πόσο ἔπεσε ἔξω στὸ λογαριασμό του! Ὅταν ὁ χάρος τὸν πῆρε στὸν ἄλλο κόσμο, τότε ἄνοιξαν τὰ μάτια του. **Μετανόησε**. Ἀλλὰ *«ἐν τῷ ᾅδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια»*. Καὶ μέσα στὸ πῦρ τῆς κολάσεως ὁ πλούσιος ὑπέβαλε **δύο αἰτήσεις** στὸν πατριάρχη Ἀβραάμ.

Ἡ μία. Σὲ παρακαλῶ, **ἄφησε τὸ Λάζαρο νὰ μὲ δροσίσῃ** μὲ τὸ νερὸ τοῦ παραδείσου. Ὁ Ἀβραὰμ ἀπαντᾷ, ὅτι ἡ αἴτησις ἀπορρίπτεται. Γιατὶ ὑπάρχει, λέει, μεταξὺ παραδείσου καὶ κολάσεως **χάσμα μεγάλο**, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ γεφυρώσῃς. Εἶνε ἀδύνατο νὰ φύγῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ νὰ πάῃ στὴν ἄλλη θέσι.

Ἡ ἄλλη αἴτησι. Κάτω στὴ γῆ ὑπάρχουν πέντε ἀδέρφια μου, πέντε οἰκογένειες, ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ ἴδιο δρομολόγιο ποὺ εἶχα κ' ἐγώ. Ζοῦν βίο ὑλιστικό· πρόγραμμα τῆς ζωῆς των ἔχουν *«Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνῄσκομεν»* (Ἡσ. 22,13 = Α΄ Κορ. 15,32). Σὲ παρακαλῶ, **ἄφησε τὸ Λάζαρο νὰ πάῃ νὰ τοὺς φωνάξῃ** νὰ μετανοήσουν. Ὁ Ἀβραὰμ ἀπαντᾷ, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη. Ἔχουν, λέει, τὸν *«Μωϋσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν»* (Λουκ. 16,29). Ἔχουν τὰ βιβλία τὰ ἅγια· ἂς τ' ἀνοίξουν κι ἂς διαβάσουν. Ἐάν, λέει ὁ πλούσιος, ἀναστηθῇ κάποιος ἀπὸ τὰ μνήματα, θὰ πιστέψουν. Καὶ ὁ Ἀβραὰμ ἀπαντᾷ· Ὄχι· ἐὰν δὲν ἀκοῦνε αὐτὰ ποὺ λένε τὰ ἅγια βιβλία, **ἡ ἁγία Γραφὴ** δηλαδή, οὔτε *«ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ»*, θὰ πεισθοῦν (ἔ.ἀ. 16,31).

Τί μᾶς διδάσκει ἡ παραβολὴ αὐτή; Μεταξὺ τῶν ἄλλων μᾶς διδάσκει τὴ μεγάλη ἀξία ποὺ ἔχει στὴ ζωή μας ἡ ἁγία Γραφή.

* * *

Πολλοὶ λένε· Ποιός τὰ εἶδε αὐτά; ποιός ἦρθε ἀπὸ τὸν κάτω κόσμο;… Θέλουν ν' ἀναστηθῇ κανεὶς γιὰ νὰ πιστέψουν. Καὶ ὅμως **ἦρθαν ἀπὸ τὸν κάτω κόσμο**. Ποιός ἦρθε;

Ἦρθε **ὁ Λάζαρος**. Ὄχι αὐτὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ ὁ ἄλλος Λάζαρος, ποὺ ἑορτάζουμε τὸ Σάββατο πρὸ τῶν Βαΐων. Ὁ Χριστὸς τὸν ἀνέστησε μὲ τὴ φωνὴ *«Λάζαρε, δεῦρο ἔξω»* (Ἰω. 11,43). Κι αὐτὸς βγῆκε ἔξω, καὶ τὸν εἶδαν. Πίστεψαν οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι; Ὄχι. Ὄχι μόνο δὲν πίστεψαν, ἀλλὰ ἤθελαν καὶ νὰ τὸν φονεύσουν, γιατὶ μαρτυροῦσε ὅτι ὑπάρχει ἕνας ἄλλος κόσμος.

Ποιός ἄλλος ἦρθε ἀπ' τὸν κάτω κόσμο; Τὴν ἡμέρα ποὺ ἐσείσθη ὁ Γολγοθᾶς, κοντὰ στὰ ἄλλα σημεῖα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, λέει τὸ Εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 27,52-53) ὅτι **ἄνοιξαν τὰ μνήματα καὶ βγῆκαν πολλοί**, καὶ πολλοὶ τοὺς εἶδαν. Καὶ ὅμως δὲν πίστεψαν κι αὐτοί.

Ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλες τὶς μαρτυρίες, γιὰ μᾶς, εἶνε ἡ ἁγία Γραφή. Ναί! Μέσα στὴ Γραφὴ εἶνε ἡ μεγαλύτερη μαρτυρία γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο. **Δίνει ἡ ἁγία Γραφὴ ἀπάντησι** στὰ πιὸ μεγάλα ἐρωτήματα, ἀπάντησι ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ δώσουν καὶ οἱ πιὸ μεγάλοι σοφοί. Ἀπαντᾷ μὲ τὸ στόμα τῶν ἁλιέων, ἀνθρώπων ἀγραμμάτων, ποὺ ἐφώτισε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο *«τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν»* (Σύμβ. πίστ. 8). Ἀπαντᾷ λοιπὸν σὲ **ἐρωτήματα ὅπως τὰ ἑξῆς**.

● **Τί εἶνε ὁ Θεός;** Δὲν μποροῦν ν' ἀπαντήσουν οἱ φιλόσοφοι. Ἀνοίγουμε τὴ Γραφὴ καὶ μᾶς λέει· *«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν»* (Α΄ Ἰω. 4,8), καὶ *«πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας*

αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰω. 4,24).

● **Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος;** Εἶνε ἁπλῶς μόνο ὕλη, χῶμα; *«Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ»*, λέει ἡ Γραφή (Γέν. 3,19). Μέσα ὅμως στὸ λίγο αὐτὸ χῶμα κρύβεται μιὰ ἄυλη καὶ ἀθάνατη οὐσία, μιὰ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ· *«Τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»* (Ματθ. 16,26).

● **Τί εἶνε ὁ κόσμος;** Τὸ λέει ἡ Γραφή· *«Ὁ κόσμος παράγεται»* (Α' Ἰω. 2,17· πρβλ. καὶ Α' Κορ. 7,31). Ὁ κόσμος μὲ τὰ πλούτη, τὶς δόξες του, τὰ στέμματα, τὶς ἡδονές του, ὁ κόσμος *«παράγεται»*, φεύγει σὰν σκιὰ καὶ ὄνειρο καὶ ἄνθος ἐαρινό. Τί μένει; *«Ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα»* (Α' Ἰω. ἔ.ἀ.).

● **Τί εἶνε ζωή;** Γλέντι, ἀπόλαυσι, διασκέδασι; Ἀπαντᾷ ἡ Γραφή· *«Αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν»* (Ἰω. 17,3)· ζωὴ εἶνε, νὰ γνωρίζουμε τὸν μόνο ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὸν Χριστὸ ποὺ ἐκεῖνος ἔστειλε.

● **Πῶς θὰ σωθῇ ὁ κόσμος;** Μέσα στὴν ἁγία Γραφὴ γιὰ τὴν ἄρρωστη ἀνθρωπότητα ὑπάρχει συνταγή, ὑπάρχει καὶ φάρμακο. Ποιά εἶνε ἡ συνταγή; Δύο λέξεις· *«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»* (Ἰω. 13,34). Καὶ ποιό εἶνε τὸ φάρμακο; Μία λέξι· *«Μετανοεῖτε»* (Ματθ. 3,2· 4,17).

● **Ποιός σῴζει τὸν ἄνθρωπο;** Πολλὰ ὀνόματα λατρεύει ὁ κόσμος. Ἀλλὰ στὴν ἁγία Γραφὴ διαβάζουμε· *«Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς»* (Πράξ. 4,12). Ὅσο καὶ νὰ ψάξῃς, δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα ἱκανὸ νὰ σώσῃ παρὰ μόνο τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας.

* * *

Ἀδελφοί μου! Ἡ ἁγία Γραφὴ εἶνε ἕνα κουβάρι μεταξωτοῦ νήματος. Ἐγὼ μόνο **τὴν ἄκρη τοῦ κουβαριοῦ ἔπιασα**. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ ξετυλίξω τὸ κουβάρι μπροστά σας, γιὰ νὰ σᾶς δείξω τὰ ἄπειρα μεγαλεῖα της.

Ἀφοῦ ὅμως ἡ ἁγία Γραφὴ εἶνε τέτοιο βιβλίο, θά 'πρεπε νὰ τὸ ἀγαποῦμε, νὰ εἶνε μέσα στὰ σπίτια μας σὰν τὸ ἁλάτι καὶ τὸ ψωμί. Ὅπως δὲν ὑπάρχει σπίτι χωρὶς ἁλάτι καὶ ψωμί, ἔτσι μέσα στὰ ἑλληνικὰ σπίτια, τὶς καλύβες καὶ τὰ ἀνάκτορα, τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς στρατῶνες, **παντοῦ, ἂς ὑπάρχῃ τὸ Εὐαγγέλιο**. Θά 'πρεπε νὰ τὸ διαβάζουμε. **Τὸ διαβάζουμε;** Ἀπὸ τὶς χίλιες γλῶσσες τοῦ κόσμου, ἐκείνη ποὺ διάλεξε ὁ Θεὸς νὰ γραφῇ τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἡ ἑλληνική. Καὶ θά 'πρεπε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ διαβάζουμε τὸ Εὐαγγέλιο, τὴν ἁγία Γραφή, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο λαό.

Ἂς φιλοτιμηθοῦμε ἀπὸ τοὺς ξένους. Πρὸ καιροῦ ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες, ὅτι στὸ Λονδῖνο οἱ ἄνθρωποι ἔκαναν οὐρά. Τί ἔδιναν, ψωμί; Κάτι ἀνώτερο. Ἔβλεπες ἔξω ἀπ' τὰ βιβλιοπωλεῖα οὐρά. Τί ν' ἀγοράσουνε; Τὴν ἁγία Γραφή! Μόλις εἶχε τυπωθῇ, κ' ἔγινε ἀνάρπαστη. Καὶ σ' ἕνα ἄλλο μικρὸ ἔθνος, τὴν Ἑλβετία, ὅταν γίνεται γάμος, ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως ἐπισκέπτεται τοὺς νεονύμφους. Καὶ τί τοὺς προσφέρει ὡς δῶρο, χρυσάφι καὶ ἀσήμι; Ὄχι. Τοὺς προσφέρει μιὰ Καινὴ Διαθήκη. Σὰν νὰ τοὺς λέῃ· Θέλετε εὐτυχία, θέλετε νὰ περάσουν τὰ χρόνια σας μὲ ἑνότητα; βάλτε θεμέλιο στὸ σπίτι σας τὸ Εὐαγγέλιο.

* * *

Ἀγαπητοί μου! **Δυὸ καράβια** βγαίνουνε στὸ πέλαγος τῆς ζωῆς. Τὸ ἕνα εἶνε ὑπερωκεάνιο, τὸ ἄλλο εἶνε μιὰ βαρκούλα. Ποιό θὰ φτάσῃ στὸ λιμάνι; Τὸ ὑπερωκεάνιο εἶνε ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς, ἡ βαρκούλα εἶνε ὁ φτωχὸς Λάζαρος. Ἀλλὰ τὸ ὑπερωκεάνιο, ὁ πλούσιος, ξαφνικὰ συνετρίβη καὶ βούλιαξε, ἐνῷ ἡ βαρκούλα, ἀφοῦ πέρασε τρικυμίες καὶ τυφῶνες, ἔφθασε κ' ἔρριξε ἄγκυρα στὸν παράδεισο. Γιατί τὸ ἕνα πνίγηκε, καὶ γιατί τὸ ἄλλο ἔφτασε; Τὸ ἕνα εἶχε Θεό. Ὁ Λάζαρος διάβαζε τὰς Γραφάς, ἡ βαρκούλα του εἶχε τιμόνι. Ἔτσι ἔφτασε στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἄλλο; Τί νὰ τὸ κάνῃς; Κατάρτια εἶχε, πολυτέλεια εἶχε, τὰ πάντα εἶχε. Δὲν εἶχε τιμόνι. Καὶ πλοῖο χωρὶς τιμόνι θὰ πελαγοδρομῇ καὶ θὰ γίνῃ κομμάτια πάνω στὰ βράχια.

Τιμόνι, ἀδελφοί μου! Ἀγοράστε τιμόνι. Ταξιδεύουμε ἀπὸ τὴ γῆ πρὸς τὸν οὐρανό. Μακρὺ τὸ ταξίδι. Καὶ τὸ τιμόνι, ποὺ πρέπει νὰ ἔχουμε, εἶνε ἡ ἁγία Γραφή. Ἂς ἀγαπήσουμε τὴν ἁγία Γραφή. Σᾶς παρακαλῶ, νὰ πᾶτε στὰ σπίτια σας καὶ νὰ βάλετε φωτιὰ στὰ ἄθλια περιοδικὰ καὶ νὰ τὰ κάψετε. Νὰ πάψετε πλέον νὰ διαβάζετε ἀκάθαρτα περιοδικά. Καὶ μετά, πάρτε στὰ χέρια σας **τὸ Εὐαγγέλιο**, τὸ Γράμμα τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ εἶνε γραμμένο μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας. Διαβάστε μικροὶ καὶ μεγάλοι τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας θὰ μείνουν αἰώνια· *«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι»* (Ματθ. 24,35).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Γεωργίου Νικαίας - Πειραιῶς τὴν Κυριακὴ 5-11-1961 τὸ πρωί. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 5-11-2000, ἐπανέκδοσις 23-10-2023. Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς συντομεύσεις στὸ cd 42α΄Α τῆς σειρᾶς «*ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ*» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868)

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΒ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1211[2]	Κυριακὴ Η΄ Λουκᾶ (Λουκ. 10,25-37) 12 Νοεμβρίου 2023 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἰδεώδης *«πλησίον»*

«Τίς ἐστί μου πλησίον;» (Λουκ. 10,29)

Σήμερα ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ὥρισε νὰ διαβάζεται ἡ **παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου**. Εἶνε ἁπλῆ, ὅπως ὅλες οἱ παραβολὲς τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἁπλῆ διήγησι κρύβονται οἱ θησαυροὶ τῆς θείας διδασκαλίας.

Κάποιος νομικός, κάποιος δηλαδὴ γνώστης τοῦ νόμου τοῦ Μωϋσέως, πλησίασε τὸ Χριστὸ καὶ τὸν ρώτησε· –Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ; Ὁ Κύριος τοῦ ἀπήντησε· –Νομικὸς καὶ θεολόγος εἶσαι, διαβάζεις τὸ θεῖο νόμο· τί λένε λοιπὸν τὰ βιβλία; Ἐκεῖνος ἀπήντησε· –Βλέπω ὡς πιὸ σημαντικὲς τὶς δύο ἐντολές· ν᾽ ἀγαπήσῃς τὸ Θεὸ πάνω ἀπ᾽ ὅλα, καὶ τὸν *«πλησίον»* σου (Λουκ. 10,29) σὰν τὸν ἑαυτό σου. –Καλὰ ἀπήντησες, λέει ὁ Χριστός· αὐτὸ νὰ κάνῃς καὶ θὰ κληρονομήσῃς τὴν ἀληθινὴ ζωή. Αὐτὲς οἱ δύο ἐντολὲς περιέχουν τὴ μεγάλη ἀρετὴ τῆς **ἀγάπης**. Ὁ νομικὸς ὅμως, θέλοντας νὰ δικαιολογηθῇ, ρώτησε· –Καὶ **ποιός εἶνε ὁ *«πλησίον»* μου;** Ὁ Χριστός, γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.

Κάποιος ἄνθρωπος, λέει, κατέβαινε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἱεριχώ. Στὸ δρόμο αὐτὸ παραμόνευαν λῃσταί, ποὺ ἔπιαναν τοὺς διαβάτες, τοὺς λῄστευαν καὶ τοὺς σκότωναν. Ἔτσι ἔκαναν καὶ σ᾽ αὐτόν. Τὸν ἅρπαξαν, τὸν λῄστεψαν, τὸν ἔγδυσαν, τὸν τραυμάτισαν, καὶ μισοπεθαμένο τὸν ἄφησαν κ᾽ ἔφυγαν. Μέσα στοὺς πόνους του, βλέπει νά ᾽ρχεται ἕνας ἱερεύς. Λόγῳ τῆς ἰδιότητός του περίμενε νὰ δείξῃ ἐνδιαφέρον – ἀλλοίμονο ἂν ὁ ἱερεὺς δὲν ἔχῃ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄλλο. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἱερεὺς αὐτός, μόλις εἶδε τὸν τραυματία ξαπλωμένο κάτω νὰ ζητᾷ βοήθεια, κέντησε τὸ ἄλογό του καὶ ἔφυγε δρομαίως. Μετὰ νά ἕνας ἄλλος, λευίτης αὐτός, ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ τῶν Ἱεροσολύμων. Οὔτε αὐτὸς τὸν λυπήθηκε· ἔφυγε ὅπως ὁ ἄλλος. Ὁ ἥλιος πήγαινε πιὰ νὰ βασιλέψῃ καὶ τὸ θῦμα ἔμενε ἐκεῖ μὲ κίνδυνο νὰ πεθάνῃ ἀπὸ αἱμορραγία. Τότε φάνηκε κάποιος ἄλλος. Ἦταν **Σαμαρείτης**, δηλαδὴ ἀλλόφυλος, ἐχθρός του. Οἱ Σαμαρεῖτες εἶχαν μῖσος ἄσπονδο γιὰ τοὺς Ἰουδαίους, ὅπως κ᾽ οἱ Ἰουδαῖοι γιὰ τοὺς Σαμαρεῖτες. Ἀλλὰ ὁ Σαμαρείτης αὐτὸς κατέβηκε ἀπὸ τὸ ζῷο του καὶ τὸν πλησίασε. Περιποιήθηκε τὶς πληγὲς καὶ ἔδεσε τὰ τραύματά του χύνοντας λάδι καὶ κρασί. Κι ἀφοῦ ἔκανε χρέη νοσοκόμου, μετὰ τὸν ἀνέβασε στὸ ζῷο του καὶ τὸν πῆγε σ᾽ ἕνα πανδοχεῖο, δηλαδὴ ξενοδοχεῖο. Ὅλη τὴ νύχτα ἔμεινε στὸ προσκέφαλό του. Τὸ πρωῒ τὸν ἐμπιστεύθηκε στὸν ξενοδόχο λέγοντας· Ὅ,τι ἐπὶ πλέον δαπανήσῃς, ὅταν ξαναγυρίσω θὰ σοῦ τὸ πληρώσω.

Τελείωσε ἡ παραβολή. Κι ὁ Χριστὸς ρωτάει τὸ νομικό· –Ποιός ἀπ᾽ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς κατὰ τὴ γνώμη σου στάθηκε πλησίον σ᾽ αὐτὸν ποὺ ἔπεσε στοὺς λῃστάς; Ἐκεῖνος ἀπαντᾷ· –Αὐτὸς ποὺ τοῦ ἔδειξε **εὐσπλαχνία**. –Πήγαινε λοιπόν, τοῦ λέει ὁ Κύριος, καὶ κάνε κ᾽ ἐσὺ τὸ ἴδιο.

* * *

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο **κοινωνικό**· τὸν ἔβαλε νὰ ζῇ μὲ ἄλλους. Γι᾽ αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος στενοχωριέται ὅταν μένῃ μόνος, νιώθει μοναξιά. Πλησίον του πρέπει νὰ εἶνε οἱ γονεῖς, τ᾽ ἀδέρφια, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι του. Πρὸ παντὸς δὲ στὸ ἀντρόγυνο πλησίον πρέπει νὰ εἶνε ὁ ἄντρας γιὰ τὴ γυναῖκα καὶ ἡ γυναίκα γιὰ τὸν ἄντρα, ἀφοῦ μὲ τὸ ἱερὸ μυστήριο τοῦ γάμου ἑνώνονται μὲ ἀκατάλυτο δεσμὸ καὶ δὲν εἶνε πλέον δύο ἀλλὰ μία σάρκα.

Σήμερα δυστυχῶς οἱ δεσμοὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε ἰσχυροί. Οὔτε ὁ δεσμὸς τοῦ γάμου. Στοὺς ἑκατὸ γάμους οἱ εἰκοσιπέντε διαλύονται καὶ οἱ ὑπόλοιποι δὲν ἔχουν τελεία ἁρμονία. Τέτοια ἀγάπη καὶ ἑνότης ὑπῆρχε παλαιότερα στὰ ἀντρόγυνα, ποὺ τὸ πρωὶ πέθαινε ὁ ἄντρας

καὶ τὸ βράδυ πέθαινε ἡ γυναίκα. Ποῦ εἶνε σήμερα ἡ ἀγάπη αὐτή! Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ὁ ἄνθρωπος μένει μόνος. Λέει ὁ ψαλμῳδός· ***«Καὶ οἱ ἔγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν»***, καὶ οἱ πιὸ κοντινοί μου δηλαδὴ πῆραν ἀποστάσεις, ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ μένα (Ψαλμ. 37,12).

Θ' ἀπατηθῇς πολὺ ἂν νομίζῃς ὅτι πλησίον σου εἶνε τὸ παιδί σου κι ὅτι θὰ μείνῃ κοντά σου νὰ σὲ γηροκομήσῃ. Πόσα παιδιὰ δὲν ἐγκαταλείπουν τοὺς γονεῖς ἢ τοὺς στέλνουν σὲ γηροκομεῖα! Πλησίον μας πρέπει νὰ εἶνε ἡ μάνα, ἡ σύζυγος, ὁ σύζυγος, τὰ παιδιά, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, οἱ συμπατριῶτες μας. Δυστυχῶς πολλὲς φορὲς δὲν εἶνε, **εἶνε μακριά μας**.

Ὁ μόνος ποὺ μένει ἀληθινὰ πλησίον, ὁ ἰδεώδης *πλησίον*, εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. *Σαμαρείτη* τὸν ἔλεγαν οἱ ἐχθροί του, ἔτσι τὸν ἀποκαλοῦσαν περιφρονητικὰ οἱ φαρισαῖοι. Ἀλλ' αὐτὸς κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, βρῆκε τὸν πληγωμένο ἀπὸ τοὺς λῃστὰς ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Λῃσταὶ εἶνε οἱ πονηροὶ λογισμοί, τὰ πάθη, οἱ κακοὶ ἄνθρωποι· λῃστὴς πρὸ παντὸς εἶνε ὁ σατανᾶς.

Αἱμορραγεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ ζητᾷ τὸν *πλησίον*. Καὶ ὁ Χριστὸς ἔρχεται κοντὰ στὸν πληγωμένο, τὸν περιποιεῖται, καὶ τὸν ὁδηγεῖ στὸ πανδοχεῖο, ποὺ εἶνε **ἡ Ἐκκλησία** μὲ τὰ ἅγια μυστήριά της. Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἰδεώδης *πλησίον*. Ἕνας πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας λέει· **Ὁ Χριστὸς γίνεται τὰ πάντα**. Πεινᾷς; εἶνε ὁ ἄρτος ποὺ τρέφει ψυχές. *«Λάβετε φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου»* (Ματθ. 26,26. Μᾶρκ. 14,22). Διψᾷς; εἶνε τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν τὸ *«ἁλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον»* (Ἰω. 4,14). Εἶσαι ἄρρωστος; εἶνε ὁ ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων. Εἶσαι ἁμαρτωλός; Εἶνε ἡ σωτηρία. Ἐλάχιστοι δυστυχῶς τὸ αἰσθάνονται. Οἱ περισσότεροι θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους ἀπηλλαγμένο ἀπὸ ἁμαρτίες. Μέσ' στοὺς χίλιους ἕνας νιώθει τὴν ἁμαρτωλότητά του.

Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ *πλησίον* **κάθε ἀνθρώπου**. Εἶνε πλησίον τῶν παιδιῶν, γι' αὐτὸ εἶπε· *«Ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά»* (Μᾶρκ. 10,14. Λουκ. 18,16). Εἶνε *πλησίον* τῶν φτωχῶν. Σὲ βοσκοὺς φανερώθηκε, ποὺ ἄκουσαν τὸ *«Δόξα ἐν ὑψίστοις…»* (Λουκ. 2,14). Μὲ ψαρᾶδες συνωμιλοῦσε, ποὺ ἔγιναν μαθηταί του. Ὁ Χριστὸς εἶνε πλησίον ὅλων τῶν δυστυχισμένων. Καὶ ἂν σ' ἐγκαταλείψουν ὅλοι, ἐσὺ πές· «Κι ἂν δὲν μοῦ μείνῃ ἐντὸς τοῦ κόσμου/ ποῦ ν' ἀκουμπήσω, νὰ σταθῶ,/ ἐκεῖ ψηλὰ εἶν' ὁ Θεός μου·/ πῶς ἠμπορῶ ν' ἀπελπισθῶ;» (Γ. Βερίτης).

* * *

Ν' ἀκολουθήσουμε, ἀγαπητοί μου, τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ. Νὰ γίνουμε μικρογραφίες τοῦ Χριστοῦ, μιμηταὶ τῆς ἀπέραντης ἀγάπης του. Νὰ κάνουμε ὅ,τι ἔκανε ἐκεῖνος. Διψᾷ ὁ συνάνθρωπός μας; νὰ τοῦ δώσουμε νὰ πιῇ. Πεινᾷ; νὰ τὸν ταΐσουμε. Εἶνε γυμνός; νὰ τὸ ντύσουμε. Ἂν ὅλοι ἔκαναν ὅ,τι ἔκανε ὁ Χριστός, ἡ γῆ αὐτὴ θὰ ἦταν παράδεισος. Νὰ γίνουμε, ἀδελφοί μου, **μικροὶ Χριστοί**.

Νὰ γίνουμε *πλησίον* **τῶν συνανθρώπων μας**, ἂν θέλουμε τὴν φοβερὰ ἡμέρα τῆς κρίσεως νὰ μὴν ἀκούσουμε *«Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον»* (Ματθ. 25,41). Ὁ Χριστὸς ἀγάπησε τὸν ἄνθρωπο καὶ στάθηκε *πλησίον* σ' αὐτόν. *«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον»* (Ἰω. 3,16).

Μόνη ἐλπίδα ὁ Χριστός. Καὶ ἡ ταλαίπωρη πατρίδα μας, **ἡ Ἑλλάδα**, ποὺ ἐλπίζει ὅτι θὰ τὴ βοηθήσῃ ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα διεθνὴς ὀργανισμός, μάταια περιμένει. Ἀποδείχθηκε στὸ παρελθόν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ στηρίζουμε τὶς ἐλπίδες μας σ' αὐτούς. Εἶνε ἕνα μυστήριο ἡ ἀχαριστία τῶν ἐθνῶν πρὸς τὴν πατρίδα μας· προσέφερε ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ὅμως δὲν τὴν ἀγαποῦν. Τὸ 1922 συνέβη τὸ φοβερὸ δρᾶμα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἔσφαξαν τὰ ἄγρια θηρία τοὺς Χριστιανούς, γέμισε ἡ προκυμαία τῆς Σμύρνης, τὰ πεζοδρόμια καὶ ἡ θάλασσα ἀπὸ αἷμα ἑλληνικό. Καὶ μέσα στὸ λιμάνι ἦταν μεγάλα θωρηκτὰ τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰταλίας· δὲν βοήθησαν τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ σφάζονταν. Ὁ Ἀμερικανὸς πρόξενος, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ, ἔγραψε ἔπειτα· Ὅταν σκέπτωμαι τὸ δρᾶμα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, **ντρέπομαι ποὺ εἶμαι ἄνθρωπος καὶ Ἀμερικανός…**

Νὰ μὴν ἔχουμε ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ μὴν περιμένουμε καμμιὰ βοήθεια ἀπὸ ἀνθρώπινες δυνάμεις. Ἡ Ἑλλάδα –νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφαση– εἶνε ἐγκαταλελειμμένη· μοιάζει μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔπεσε στοὺς λῃστάς. Πολεμεῖται διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Εἶνε θαῦμα πῶς ζῇ. Ἀλλὰ ζῇ καὶ θὰ ζήσῃ ὄχι μὲ τὴ συμμαχία τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα κράτους· ζῇ καὶ θὰ ζήσῃ ὑπὸ ἕναν ὅρο, **ἂν καὶ ἐμεῖς πλησιάσουμε τὸ Χριστό**. Ὅταν ὁ Χριστὸς εἶνε μαζί μας, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ καμμιὰ ἄλλη συμμαχία. Ὁ Χριστὸς μᾶς φτάνει, γιὰ νὰ φωνάξουμε κ' ἐμεῖς τὸ *«Γνῶτε ἔθνη καὶ ἡττᾶσθε, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»* (Μέγ. ἀπόδ.).

Ἄντρες γυναῖκες παιδιά, **νὰ ἔχουμε σύμμαχό μας τὸ Χριστό!** Ἂς ἔρθουν νὰ μᾶς πολεμήσουν. Θὰ ἀγωνιστοῦμε ὅπως οἱ πρόγονοί μας καὶ θὰ νικήσουμε, δοξάζοντες Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Τριάδος Πτολεμαΐδος τὴν 15-11-1992 μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 13-11-2005, ἐπανέκδοσις 23-10-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΘ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 915[2]	Κυριακὴ Θ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 12,16-21· 14,35) 19 Νοεμβρίου 2023 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν πλεονεξία

«…Καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γενήματά μου καὶ τὰ ἀγαθά μου» (Λουκ. 12,18)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 12,16-21· 14,35); Δὲν ἐννοῶ ἂν τ' ἀκούσατε μὲ τὰ ἐξωτερικά σας αὐτιά, ἀλλὰ μ' ἐκεῖνα τὰ αὐτιὰ ποὺ ζητᾶ ὁ Κύριός μας ὅταν λέει *«Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω»* (Ματθ. 11,15 κ.ἀ.). Ὅποιος προσέξῃ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο, θὰ δῇ μέσα σ' αὐτὸ τὴ φωτογραφία του, τὴ **φωτογραφία τῆς κοινωνίας, ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος**.

* * *

Εἶνε νύχτα, μεσάνυχτα. Τὰ πουλιὰ κοιμοῦνται στὶς φωλιές τους, τὰ ἀθῷα παιδάκια κοιμοῦνται στὶς κούνιες τους, οἱ ἐγκληματίες καὶ οἱ φυλακισμένοι κοιμοῦνται κι αὐτοὶ στὰ κελλιά τους· στὶς καλύβες πρὸ παντὸς τῶν κουρασμένων ἀθῴων ἀνθρώπων γλυκὸς εἶνε ὁ ὕπνος. **Ὅλοι κοιμοῦνται, ἕνας ὅμως δὲν κοιμᾶται**. Ἀγρυπνεῖ. Τὰ μάτια του ἔχουν κοκκινίσει. Γιατί ἄραγε; Ποιός νά 'νε αὐτός; Νὰ εἶνε πατέρας ἢ μάνα, ποὺ τὸ παιδί τους χαροπαλεύει; Νὰ εἶνε νοσοκόμος ἢ γιατρός, ποὺ ξαγρυπνᾷ δίπλα στὸν ἄρρωστο; Νὰ εἶνε κανένας ἐπιστήμονας, ποὺ στύβει τὸ μυαλό του πάνω στὰ βιβλία; Νὰ εἶνε κανένας στρατιώτης, ποὺ μὲ τὸ ὅπλο φυλάει ἐπάλξεις; Νὰ εἶνε κανένας ἀσκητής, ποὺ κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα μὲ τὸ κομποσχοίνι κάνει προσευχές;…

Αὐτὸς ποὺ ἀγρυπνεῖ δὲν εἶνε οὔτε μάνα οὔτε πατέρας οὔτε γιατρὸς οὔτε στρατιώτης οὔτε ἐπιστήμονας οὔτε ἀσκητής. Ἀλλὰ τί εἶνε; Ὑπάρχουν δύο εἰδῶν ἀγρυπνίες – διαλέξτε· ἀγρυπνίες τοῦ διαβόλου, καὶ ἀγρυπνίες τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἐδῶ εἶνε **ἀγρυπνία τοῦ διαβόλου**. Αὐτὸς ἐδῶ ποὺ ἀγρυπνεῖ βηματίζει νευρικὰ μέσα στὸ σπίτι του. Πλησιάστε ν' ἀκούσετε τί λέει. Φωνὴ ἄγχους ἀκούγεται, φωνὴ ἀγωνίας. «Τί νὰ κάνω;» λέει. Μὰ ποιός νά 'νε ἄραγε αὐτός;

«Τί νὰ κάνω;». Νὰ τὸ πῇ ὁ φτωχὸς οἰκογενειάρχης μὲ τὰ 7-8 παιδιὰ ποὺ ζητοῦν κάθε μέρα τροφή. Νὰ τὸ πῇ ἡ χήρα ἡ παντέρημη, ποὺ δὲν ἔχει στὸν κόσμο στήριγμα. Νὰ τὸ πῇ ὁ ἄνεργος, ποὺ χτύπησε χίλιες πόρτες καὶ καμμιὰ δὲν ἄνοιξε νὰ τοῦ δώσῃ δουλειά. Νὰ τὸ ποῦν οἱ πεινασμένοι καὶ οἱ δυστυχισμένοι… Δὲν τὸ λέει κανείς ἀπ' αὐτούς. Τὸ λέει κάποιος ἄλλος. Τί πρόβλημα ἔχει; πρόβλημα ἀρχιμήδειο, πρόβλημα ἀλγεβρικό Αὐτὰ τὰ προβλήματα τὰ λύνει ὁ ἄνθρωπος· τὸ δυσκολώτερο πρόβλημα εἶνε κάποιο ἄλλο, ποὺ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ σείῃ τὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε αἰώνιο. Τὸ ἐρώτημα αὐτό, «Τί νὰ κάνω;», εἶνε **τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα**, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ βοᾷ στὸν κόσμο.

«Τί νὰ κάνω;». Τί εἶνε αὐτὸς ποὺ τὸ λέει; **Εἶνε πλούσιος**. Μόνο πλούσιος; **Πλεονέκτης** εἶνε. Τί τοῦ συνέβη; Ἐκεῖνο τὸ χρόνο ἦρθε ἐξαιρετικὴ εὐφορία στὰ χωράφια του. Τὸ ἀμπάρι του γέμισε σιτάρι, τὰ βαρέλια γέμισαν κρασί, τὰ πιθάρια του γέμισαν λάδι. Εἶχε περισσέματα πολλὰ καὶ δὲν χωροῦσαν οἱ ἀποθῆκες· ζητοῦσε μεγαλύτερες. Καὶ τί λέει; Ἀκοῦστε τον· δὲν ὑπάρχει λέξις τοῦ Εὐαγγελίου χωρὶς σημασία. Ὅλο τὸ βάρος εἶνε σὲ μιὰ ἀντωνυμία. «Τί νὰ κάνω», λέει, γιὰ *«τὰ γενήματά **μου** καὶ τὰ ἀγαθά **μου**»*, τὰ ὑπάρχοντά μου (Λουκ. 12,17-18). Ἂχ νὰ ἔλειπε αὐτὸ τὸ ***«μου»***!

«Τὰ ἀγαθά μου», λέει. **Ἦταν δικά του;** Ἐὰν δὲν ἔπεφτε ἡ βροχούλα στὰ χωράφια, ἐὰν δὲν φυσοῦσε ἀέρας, ἐὰν δὲν ὑπῆρχαν κατάλληλοι καιροί, θὰ ἔσπερνε ἀλλὰ δὲν θὰ θέριζε. Τὰ ἀγαθὰ λοιπὸν δὲν εἶνε δικά του· **εἶνε τοῦ Θεοῦ**. *«Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς»* (Ψαλμ. 23,1). Ἀλλὰ αὐτὸς τὰ κάνει δικά του.

Καὶ ζητάει **ἀποθῆκες**. Ἀποθῆκες; Ὑπάρχουν ἀποθῆκες, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀσφαλίσῃ 100% τὰ προϊόντα του καὶ κανένας νὰ μὴν τὰ πειράξῃ. Ἀποθῆκες; Νά· **κάθε στομάχι πεινασμένου** εἶνε μιὰ ἀποθήκη. Νὰ τὰ μοιράσῃ σ' αὐτοὺς καὶ

νὰ τὰ ἀσφαλίσῃ. Ἀλλ᾽ αὐτὸς δὲν τὸ καταλαβαίνει.

Ὕστερα ἀπὸ πολλὴ σκέψι βρῆκε κάποια λύσι. Θὰ γκρεμίσῃ **τὰ μικρὰ κτήρια καὶ θὰ τὰ κάνῃ μεγάλα**· κ᾽ ἐκεῖ θὰ συγκεντρώσῃ τὰ ἀγαθά του· καὶ θὰ ζήσῃ μὲ ἕνα πρόγραμμα Σαρδαναπάλου καὶ Λουκούλλου καὶ Ἐπικούρου, *«Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνῄσκομεν»* (Ἡσ. 22,13 = Α΄ Κορ. 15,32).

Ὅταν τὰ εἶχε ὅλα τακτοποιήσει ἦταν πιὰ περασμένα μεσάνυχτα. Κουρασμένος ἀπὸ τὴ σκέψι πῆγε νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλ᾽ ἐκείνη τὴ στιγμὴ **κάποιος τοῦ χτυπᾷ τὴν πόρτα**. Ὦ τὸν αὐθάδη! γίνεται ἐπίσκεψι τέτοια ὥρα; Ἄνθρωπος δὲν κάνει ἐπίσκεψι μεσάνυχτα· αὐτὸς λοιπὸν ποιός εἶνε; **Εἶνε ὁ χάρος!** Ἦρθε σὲ ὥρα ποὺ δὲν τὸν περίμενε. –Ποιός εἶστε; –Εἶμαι ὁ χάρος καὶ ἦρθα νὰ σὲ πάρω… Αὐτὸς ἔρχεται τὴν ὥρα ποὺ δὲν περιμένεις, τὸ πρωὶ ποὺ ξυπνᾷς, τὸ μεσημέρι ποὺ τρῶς, τὸ βράδυ ποὺ ξαπλώνεις, στὴ γιορτή, στὴν καθημερινή, στὸ χωράφι, στὸ δρόμο, στὴν πλατεῖα, στὸ ἀεροπλάνο ποὺ ταξιδεύεις, τὴν ὥρα ποὺ παντρεύεσαι… Ἔτσι ἔρχεται ὁ χάρος. Εἶνε ἀναιδέστατος· δὲν ξέρει αὐτὸς ὧρες, δὲν κάνει διάκρισι.

Ἔρχεται λοιπὸν αὐτὸς καὶ τοῦ λέει· –Ἔχω ἐντολὴ νὰ σὲ πάρω. –Χάρε, ἄφησέ με ν᾽ ἀπολαύσω τὰ ἀγαθά, ἄφησέ με νὰ κάνω διαθήκη νὰ τὰ μοιράσω στοὺς συγγενεῖς μου. –Ὄχι· αὐτὴ τὴ στιγμή. Ὁ οὐρανὸς ἐξέδωκε ἔνταλμα συλλήψεως… Κι ὁ χάρος τὸν παίρνει στὰ μαῦρα φτερά του καὶ τὸν μεταφέρει στὸν Ἅδη. Πολλὲς σπηλιὲς ἔχει ὁ Ἅδης, ἀλλὰ ἡ πιὸ σκοτεινὴ εἶνε **ἡ σπηλιὰ τῶν φιλαργύρων καὶ τῶν πλεονεκτῶν**. Γιατὶ αὐτοὶ εἶνε οἱ μεγαλύτεροι ἐγκληματίες. Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ παλάτι τοῦ πλεονέκτου γίνεται καυγᾶς μεγάλος. Μαζεύτηκαν σὰν τὰ κοράκια οἱ συγγενεῖς καὶ μαλώνουν γιὰ τὸ πῶς θὰ μοιραστῇ ἡ περιουσία του. Διαπληκτισμοί, δικαστήρια…, ἐνῷ τὸ πρᾶγμα ἦταν ἁπλούστατο.

* * *

Αὐτὴ μὲ λίγα λόγια εἶνε ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου. Καὶ τὸ συμπέρασμα; Τὸ λέει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός· *«Ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ πάσης **πλεονεξίας**»*· ἀνοῖξτε τὰ μάτια σας καὶ φυλαχτῆτε ἀπὸ κάθε πλεονεξία (Λουκ. 12,15). Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρρώστια, ὁ καρκίνος τῆς ψυχῆς, τὸ θηρίο ποὺ δὲν χορταίνει ποτέ.

Τί θὰ πῇ πλεονεξία; Κατὰ κάποιο τρόπο ὅλοι εἴμαστε πλεονέκτες. Μὴ ζυγίζεστε μὲ ζυγαριὲς τοῦ κόσμου· ἐλᾶτε νὰ ζυγιστοῦμε μὲ τὴ ζυγαριὰ τοῦ εὐαγγελίου. Πλεονεξία εἶνε τὸ νὰ μὴ μένῃς εὐχαριστημένος σ᾽ ἐκεῖνα τὰ λίγα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴ συντήρησί σου, στὸν *«ἄρτον τὸν ἐπιούσιον»* (Ματθ. 6,11), στὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Ὅταν ξεπερνᾷς αὐτὸ τὸ μέτρο, τότε πιὰ ἀρχίζει ἡ πλεονεξία.

Καὶ ἡ πλεονεξία **εἶνε ἀδηφάγος**. Μάζεψε χίλιες λίρες; θέλει νὰ τὶς κάνῃ δυὸ χιλιάδες· τὶς δυὸ χιλιάδες νὰ τὶς κάνῃ τέσσερις, τὶς τέσσερις ὀχτώ… Ἡ θάλασσα μπορεῖ νὰ πῇ στὰ ποτάμια, Φτάνει χόρτασα ἀπὸ τὰ νερά σας· ὁ Ἅδης μπορεῖ νὰ πῇ στὸ χάρο καὶ στοὺς νεκροθάφτες, Φτάνει χόρτασα ἀπὸ νεκρούς· μὰ ὁ πλεονέκτης δὲν θὰ πῇ ποτέ Φτάνει. Ἂν ἦταν δυνατόν, κι ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ φτωχοῦ νὰ πάρῃ τὴ μπουκιά. Ὑπάρχει ἄλλη μεγαλύτερη **ἀφροσύνη** στὸν κόσμο;

Λέει ἡ μυθολογία γιὰ τὸν **Μίδα** βασιλιᾶ τῆς Φρυγίας, ὅτι εἶχε χρυσάφι, δὲν ἔμενε ὅμως ἱκανοποιημένος. Προσευχήθηκε λοιπὸν στοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου· Μιὰ χάρι σᾶς ζητῶ· ὅ,τι πιάνω, νὰ γίνεται χρυσό – ὦ τὸν ἀνόητο! Καὶ οἱ θεοὶ ἄκουσαν, λέει, τὴν προσευχή του, κι ἀπὸ τότε ὅ,τι ἔπιανε (χῶμα, πέτρες, λουλούδια, δέντρα…) γινόταν χρυσάφι. Πάει στὸ σπίτι, πιάνει ψωμί, χρυσό· πιάνει πιάτο, χρυσό· πιάνει ποτήρι, χρυσό. Πάει ἡ κόρη του νὰ τὸν πλησιάσῃ, ἔγινε κι αὐτὴ ἄγαλμα. Φάε τώρα, ἀνόητε, χρυσάφι!

Ἀλλ᾽ αὐτό, ἀδελφοί μου, ἔπαθε καὶ ἡ ἀνθρωπότης σήμερα. Γέμισαν οἱ τράπεζες ἀπὸ ῥάβδους χρυσοῦ. Στὴν Ἀμερικὴ ἄνοιξαν βουνὰ ὁλόκληρα νὰ κρύψουν τὸ χρυσάφι τους μέσα στὴ γῆ. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν μαζεύτηκε τόσος πλοῦτος, τόσα ἀγαθά· ποὺ ἂν ὑπῆρχε μιὰ δικαία κατανομή, ὄχι αὐτὸ τὸν πληθυσμὸ μόνο ἀλλὰ πολὺ περισσότερα δισεκατομμύρια θὰ μποροῦσε νὰ θρέψῃ ἡ γῆ. Τώρα ὁ χρυσὸς μαζεύτηκε στὰ χέρια ὀλίγων, ποὺ ἐπαναλαμβάνουν σὰν τὸν ἄφρονα *«Τὰ ἀγαθά μου»*, τὰ ὑπάρχοντά μου, ἐνῷ οἱ πολλοὶ δυστυχοῦν καὶ ὑποφέρουν. Ἔτσι, **ἐνῷ ὑπάρχει ἄφθονο χρυσάφι, πεθαίνουν σήμερα ἄνθρωποι**.

Μὰ ἐπὶ τέλους **ποιός φταίει;** Τὸ χρυσάφι; Ὄχι· μέταλλο εἶνε. Φταίει ὁ ἄνθρωπος, φταίει ἡ πλεονεξία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔσβησε τὸ Θεὸ καὶ ἔκανε τὸ χρῆμα θεό του· ἕνα θεὸ ψεύτικο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ στὸν ἄνθρωπο τὴν πραγματικὴ εὐτυχία.

Ὦ εὐτυχία, ποῦ κατοικεῖς; –Κοντὰ στὸ Θεό. Τὸ ψάρι δὲν ζῇ ἔξω ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τὸ πουλὶ ἔξω ἀπὸ τὸν ἀέρα, καὶ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ δὲν ζῇ παρὰ μόνο κοντὰ στὸ Χριστό· ὅν, *«παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας»*· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Τριάδος Κατερίνης τὴν 19-11-1961. Περιελήφθη στὸ ἔργο τοῦ *Λαζ. Τσακιρίδη*, Τὸ πέρασμα ἑνὸς ἀγγέλου (Κατερίνη 1995, σσ. 49-53). Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 17-11-2002, ἐπανέκδοσις 23-10-2023. Μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς συντομεύσεις στὸ cd 43α΄Α τῆς σειρᾶς *«ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ»* (τηλ. 23850-28868)

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΒ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1213[2]	Κυριακὴ ΙΓ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 18,18-27) 26 Νοεμβρίου 2023 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τηροῦμε τὶς ἐντολές;

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 18,18-27). Τί εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο; Ἕνα βιβλίο, τὸ ὡραιότερο στὸν κόσμο. Γι᾽ αὐτό, ὄχι μόνο στὴν ἐκκλησία πρέπει νὰ τ᾽ ἀκοῦμε, ἀλλὰ καὶ στὸ σπίτι νὰ ὑπάρχῃ. Νὰ τὸ διαβάζῃ ὁ πατέρας ἡ μητέρα τὰ παιδιά, γιὰ νὰ ἁγιάζωνται. Κι ὅπως στὸ σπίτι δὲν λείπει τὸ ψωμί, ἔτσι δὲν πρέπει νὰ λείπῃ καὶ τὸ Εὐαγγέλιο. **Τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἡ τροφὴ τῆς ψυχῆς**.

* * *

Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα; Ὁμιλεῖ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πῆγε καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸ Χριστό. Τί ἤθελε; φτωχὸς ἦταν καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη; ἄρρωστος ἦταν καὶ ζητοῦσε θεραπεία; Ὄχι. Καὶ νέος ἦταν, καὶ ὑγιὴς ἦταν, καὶ *«πλούσιος σφόδρα»* (Λουκ. 18,23) ἦταν. Τὰ εἶχε ὅλα, μὰ δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος. Κάτι ἄλλο ζητοῦσε. Διότι παραπάνω ἀπὸ τὰ λεφτά, τὶς διασκεδάσεις, τὰ γλέντια εἶνε κάτι ἄλλο, ποὺ δὲν τὸ σκεπτόμαστε. Γιὰ ὅλα συζητοῦμε, ἀλλ᾽ αὐτὸ τὸ περιφρονοῦμε. Ποιό εἶνε; **Ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς**, πῶς θὰ σωθῇ ἡ ψυχή μας. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε σὰν τὸ ζῷο ποὺ ψοφάει· ὅταν πεθαίνῃ πάει σ᾽ ἕναν ἄλλο κόσμο. Ὑπάρχει αἰώνιος ζωή, παράδεισος καὶ κόλασι.

–Τί εἶν᾽ αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα; Αὐτὰ πίστευαν οἱ γιαγιάδες μας, ὄχι ἐμεῖς. Ὑπάρχει κόλασι, ὑπάρχει παράδεισος, **ὑπάρχει αἰώνια ζωή;...**

Ὑπάρχει! Ποιός τὸ βεβαιώνει; Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Γραφή. Κι ὅσο βέβαιος εἶσαι ὅτι ὑπάρχει ἥλιος, ἀστέρια, βουνά, λαγκάδια, Αὐστραλία, Ἀμερική, τόσο βέβαιος νὰ εἶσαι ὅτι ὑπάρχει ὁ ἄλλος κόσμος· καὶ πρέπει ἀπὸ τώρα **νὰ φροντίζουμε ὅλοι γιὰ ἐκεῖ** ποὺ θὰ πᾶμε.

Αὐτὸ ἀπασχολοῦσε καὶ τὸν ἄνθρωπο τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Εἶπε στὸ Χριστό· *«Διδάσκαλε ἀγαθέ»*, **τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιο ζωή;** (ἔ.ἀ. 18,18). Τώρα, μέσα σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους, εἶνε ζήτημα ἂν βρίσκεται ἕνας ποὺ νὰ σκέπτεται ἔτσι.

Προσέξατε πῶς προσφωνεῖ τὸ Χριστό; ***«Διδάσκαλε ἀγαθέ»***. Γιατὶ ὄντως ὁ Χριστὸς δίδαξε τὰ πιὸ ὡραῖα λόγια στὸν κόσμο. Καὶ ὁ Χριστὸς τί ἀπήντησε σ᾽ αὐτό· –Δὲν ὑπάρχει, λέει, ἄλλος ἀγαθὸς παρὰ μόνο ἕνας, ὁ Θεός.

Σκανδαλίζεται κανεὶς ἀκούγοντας τὸ λόγο αὐτό. Οἱ δὲ χιλιασταὶ μᾶς λένε· Νά κι ὁ Χριστὸς δὲν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του Θεό... Κάνουν λάθος. Ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, Θεάνθρωπος. Ἐδῶ λοιπὸν **μιλάει ὡς ἄνθρωπος**, καὶ θὰ ἐξηγήσουμε γιατί. Ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς τὸ φωνάζουν τὰ ἔργα καὶ τὰ λόγια του, τὰ θαύματα καὶ οἱ προφητεῖες του, τὸ φωνάζουν ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι. Κι ἂν ἐμεῖς τὸ ἀρνηθοῦμε, καὶ οἱ πέτρες θὰ φωνάξουν· *«Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν»* (Φιλ. 2,11 & θ. Λειτ.).

Ἅγιος καὶ Θεὸς λοιπὸν ὁ Χριστός. –Καὶ γιατί ἐδῶ μιλάει ὡς ἄνθρωπος καὶ λέει *«Οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός»*; (Λουκ. 18,19). Διότι αὐτὸς ποὺ τοῦ ἔκανε τὴν ἐρώτησι δὲν τὸν πίστευε ὡς Θεό· **τὸν θεωροῦσε ἄνθρωπο**. Τοῦ ἀπαντᾷ λοιπὸν ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδέα ποὺ εἶχε. Σὰν νὰ τοῦ λέῃ· Ἐφ᾽ ὅσον μὲ θεωρεῖς ἄνθρωπο, γιατί μὲ λὲς ἀγαθό; Ἐὰν μὲ πιστεύῃς ὡς Θεό, τότε *«Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν»*.

Ἀφοῦ λοιπὸν μόνο ἐκεῖνος εἶνε ἅγιος καὶ Θεός, ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, τί εἴμαστε; **Ἁμαρτωλοί**. Τί θὰ πῇ ἁμαρτωλός; Ἐκεῖνος ποὺ ἔκλεισε τ᾽ αὐτιά του καὶ δὲν ἀκούει τὸ Θεό, ἀλλὰ παραβαίνει τὶς ἐντολές του.

Ποιές εἶνε οἱ ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ; Ὅπως ξέρουμε, δέκα ἐντολὲς ἔδωσε πάνω στὸ ὄρος Σινὰ στὸ Μωϋσῆ. Δέκα εἶνε τὰ δάχτυλά μας, δέκα καὶ οἱ ἐντολές. Κόβεις ἕνα δάχτυλό σου; Δὲν τὸ κόβεις. Ὅπως λοιπὸν δὲν κόβεις οὔτε ἕνα δάχτυλό σου, ἔτσι δὲν πρέπει νὰ κόψῃς - νὰ παραβῇς οὔτε μία ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ σήμερα στὸ εὐαγγέλιο ὁ Χριστός, ἀπαντώντας

στὸν πλούσιο, ὑπενθύμισε μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐντολές, ὄχι ὅλες. Μιλάει ὁ Θεὸς καὶ τί λέει;

● Μία ἐντολὴ εἶνε· ***«Μὴ μοιχεύσῃς»*** (Λουκ. 18,20). Δηλαδή, ὁ ἄντρας νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴ γυναῖκα του καὶ πάῃ μὲ ἄλλη, νὰ μὴν ἀγγίξῃ σὲ ξένη γυναῖκα. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα· δὲν ἐπιτρέπεται ν᾽ ἀφήσῃ ἐκεῖνον ποὺ στεφανώθηκε καὶ νὰ σμίγῃ μὲ ἄλλον. Ὅποιος χωρίσῃ ἀντρόγυνο, κάνει μεγάλη ἁμαρτία. Προτιμότερο νὰ γκρεμίσῃς μιὰ ἐκκλησία, παρὰ νὰ διαλύσῃς μιὰ οἰκογένεια. Φωτιά, κόλασις εἶνε ἡ μοιχεία καὶ ἡ πορνεία. Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια, ποὺ δὲν εἶχαν ῥαδιόφωνα τηλεοράσεις κι ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔχουμε ἐμεῖς σήμερα, σέβονταν τὸ γάμο. Διαζύγιο δὲν ὑπῆρχε. Ἑκατὸ χρόνια νὰ περνοῦσαν, κανεὶς δὲν χώριζε. Μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη χώριζε τὸ ἀντρόγυνο. Τώρα; Σὰν τὰ ζῶα καὶ χειρότερα ἀπὸ τὰ ζῶα. Καὶ γελοῦν καὶ κοροϊδεύουν καὶ διηγοῦνται τὰ «κατορθώματά» τους. *«Ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη!»* (Ματθ. 17,17). *«Μὴ μοιχεύσῃς»*, λέει ὁ Θεός· ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀκούει.

● Ἄλλη ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ὁρίζει· ***«Μὴ φονεύσῃς»*** (ἔ.ἀ.). Ἡ ζωὴ εἶνε ἀπὸ τὸ Θεό. Δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ζωὴ ὁ ἄνθρωπος· ὄχι ἄνθρωπο, ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἕνα μυρμηγκάκι δὲν φτειάνει. Ἐκεῖνο λοιπὸν ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ φτειάσῃς, μὴν τὸ καταστρέφεις· σεβάσου τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου. Τηροῦμε ὅμως τὴν ἐντολὴ αὐτή; Δυστυχῶς! Ποτέ ἄλλοτε δὲν σκοτώθηκαν τόσοι ἄνθρωποι ὅσοι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας. Στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο 45.000.000 νεκροί· στὸ δεύτερο 55.000.000 νεκροί· κι ἂν γίνῃ τρίτος, τὰ θύματα θά εἶνε πολὺ περισσότερα. Ἔννοια σου! γλέντα, διασκέδαζε, βγάζε τὰ μάτια σου, μὴ σέβεσαι τίποτε, καὶ ἔρχεται ἡ δικαία τιμωρία. –*«Μὴ μοιχεύσῃς»*, λέει ὁ Θεός. –Ὄχι, ἐγὼ θὰ μοιχεύω. –«Μὴ φονεύσῃς». –Ὄχι, θὰ φονεύω, λέει ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλ᾽ ὅποιος πάει κόντρα μὲ τὸ Θεό, θὰ καταστραφῇ, θὰ γίνῃ σκόνη.

● Ποιά ἄλλη ἐντολὴ ὑπενθυμίζει ὁ Κύριος; ***«Μὴ κλέψῃς»*** (ἔ.ἀ.). Τὰ χεράκια σου μὴν πειράξουν ξένα πράγματα. Χρυσάφι νὰ τρέχῃ στὰ πόδια σου, μὴ τ᾽ ἀγγίξῃς, ἀφοῦ δὲν σοῦ ἀνήκει. Ἔχεις δικά σου ἑκατὸ πρόβατα, λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός· θέ᾽ς νὰ τὰ χάσῃς; βάλε μέσ᾽ στὸ κοπάδι σου ἕνα κλεμμένο, καὶ θὰ τὰ χάσῃς ὅλα!... Ἡ κλεψιὰ εἶνε κατάρα. Τηροῦμε λοιπὸν τὴν ἐντολὴ αὐτή; Δὲ᾽ βαριέσαι! τίποτε. Ἀπόδειξις· ἀστυνομία φυλάει στὶς πόλεις καὶ ἀγροφύλακες τὰ χωράφια, ἐνῷ στὰ παλιὰ χρόνια οὔτε ἀστυφύλακας οὔτε ἀγροφύλακας ὑπῆρχε· δὲν ἄγγιζε κανεὶς ξένα πράγματα.

● Τὸ *«Μὴ μοιχεύσῃς»* δὲν τὸ τηροῦμε, τὸ *«Μὴ φονεύσῃς»* δὲν τὸ τηροῦμε, τὸ *«Μὴ κλέψῃς»* δὲν τὸ τηροῦμε. Μιὰ ἄλλη ἐντολὴ ὁρίζει· ***«Μὴ ψευδομαρτυρήσῃς»*** (ἔ.ἀ.). Νὰ μὴν πᾷς δηλαδὴ στὸ δικαστήριο καὶ ἁπλώσῃς τὸ βρωμερό σου χέρι ἐπάνω στὸ Εὐαγγέλιο καὶ πάρῃς ψεύτικο ὅρκο· γιατὶ ὁ Θεὸς στὴν Καινὴ Διαθήκη ἀπαγορεύει τὸν ὅρκο ἀπολύτως (βλ. Ματθ. 5,34). Τηροῦμε τὴν ἐντολὴ αὐτή; Ἄλλοτε ὁ λόγος ἦταν συμβόλαιο· τὸ *«ναὶ ναί»* καὶ τὸ *«οὒ οὔ»* (ἔ.ἀ. 5,37). Τώρα; χιλιάδες κάθε μέρα στὰ δικαστήρια παλαμίζουν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ψευδομαρτυροῦν. Κολάζουν καὶ κολάζονται.

● Τέλος τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο μᾶς ὑπενθυμίζει μία ἀκόμη ἐντολή· ***«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου»*** (Λουκ. 18,20). Κανεὶς δὲν βγῆκε ἀπὸ βράχο· ὅλοι μας γεννηθήκαμε ἀπὸ μιὰ μάνα, ποὺ μᾶς πῆρε βρέφη – μιὰ μύξα καὶ μᾶς ἀνέστησε, κι ἀπὸ ἕνα πατέρα, ποὺ κοπίασε καὶ μόχθησε γιὰ νὰ μᾶς κάνῃ ἀνθρώπους. Ὕστερα ἀπὸ τὸ Θεὸ ἔρχεται ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα. Γι᾽ αὐτὸ ἔχεις καθῆκον ἱερὸ νὰ τοὺς σεβαστῇς. Ἀλλὰ κι αὐτὴ ἡ ἐντολὴ καταπατεῖται. Παιδιὰ βγάζουν γλῶσσα καὶ μερικὰ ἔχουν τέτοια αὐθάδεια, ὥστε σηκώνουν καὶ χέρι στὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα. Σὲ τί χρόνια φτάσαμε! Κατηραμένα - μαρμαρωμένα τὰ χέρια ποὺ χτυποῦν πατέρα καὶ μάνα.

* * *

Αὐτὰ μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα. Ποιός ὅμως τ᾽ ἀκούει; Ἄλλα λόγια τεντώνουμε τὸ αὐτάκι μας νὰ τ᾽ ἀκούσουμε· τὰ χρυσᾶ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ μας **δὲν τ᾽ ἀκοῦμε**.

Καὶ αὐτὲς εἶνε πέντε μόνο ἐντολές. Ὑπάρχουν κι ἄλλες. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἡ ἀκόμα πιὸ μεγάλη ἐντολή, τὸ *«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»* (Ἰω. 13,34), ν᾽ ἀγαπᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ὑπάρχουν ὡραιότερα λόγια; Αὐτὰ δίδαξε ὁ Χριστός. Κι ὅμως ἐμεῖς δὲν τὰ τηροῦμε. **Ἁμαρτάνουμε**. Εἴμαστε ἁμαρτωλοί. Καὶ ὡς ἁμαρτωλοὶ **μᾶς ἀξίζει τιμωρία**. Ἀλλ᾽ ὁ Χριστὸς εἶνε εὔσπλαχνος καὶ φιλάνθρωπος. Δὲν μᾶς συνερίζεται. Ἂν μᾶς συνεριζόταν, θ᾽ ἄνοιγε τὴ γῆ νὰ μᾶς θάψῃ, θά ᾽κανε τ᾽ ἀστέρια ἀστροπελέκια στὰ κεφάλια μας, θ᾽ ἄφηνε τὰ ποτάμια νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ μᾶς πνίξουν. **Μᾶς ἀνέχεται ὁ Θεός**, γιατὶ μᾶς ἀγαπάει καὶ **περιμένει τὴ μετάνοιά** μας. Περιμένει ἕνα δάκρυ μετανοίας. Δῶστε μου **ἕνα δάκρυ**· δάκρυ γιὰ τὶς πορνεῖες, γιὰ τὶς μοιχεῖες, γιὰ τὶς κλοπές, γιὰ τὶς ἀτιμίες, γιὰ τὶς ἀσέβειες στοὺς γονεῖς... Τὸ δάκρυ αὐτὸ γίνεται διαμάντι μπροστὰ στὸ Θεό.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ σήμερα. Σᾶς εὐλογῶ καὶ εὔχομαι ὁ Θεὸς νὰ εἶνε πάντα μαζί σας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου Ἰτιᾶς - Φλωρίνης τὴν 29-11-1981 μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 27-11-2005, ἐπανέκδοσις 23-10-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com